

Neboli - Rumíček si stříhnul tak trochu canisterapeutickou chvíli. V úterý jsem si s ním vyrazila odpoledne na druhou kratičkou "procházku" jen tak kolem baráku. Počuchat si, podružit se, pocvičit si. Toho prvního měl Rumíček dostatek, neb to kolem začlo tak trochu hárat. Tudíž z mého inteligentního vižlíka se stal..... dementěv. Bože, jak já nesnáším tuten přiblblý výraz /promiňte, ale to se jinak nazvat prostě nedá/ a cvakající čelist. Rozpojit se to zpravidla dá tím, že za provedení jednoduchý trik, cvik hodím vydatnou odměnu a cvakání je rázem pryč, neb chuť a vůni háravky přetluče nějaká ta uzenina. Nicméně - jo prostě to nesnáším.

S družem to bylo už o něco málo horší, protože kolem poletující fenka jackruslíka na něj neměla náladu. Měla balonek abalonek..... a balonek. Takže to velmi rychle zabalil a šel to zkusit o kousek dál. Další jackruslík, tentokrát hošíček. Tak se kucí pozdravili a pak si šli každé zase po svém.

A pak došlo i na to cvičení. Vzhledem k tomu háraní, to zpočátku vypadalo, že ani na cvičení nedojde, protože - zkusil jste někdo cvičit se somnambulem? Teda spíš somnambulíkem, v tomto případě?? Moc to nejde ☐ . No ale nakonec jsme to rozpochybovali a Rumíček se dal do poctivého obíhání stromů podle pokynů. Sice to nemělo tu jiskru co jindy, ale obíhalo se. A to už k nám přicházela od hřiště maminka s mimčem v kočárku a chlapečkem vedle něj. Povídala chlapečkovi o pejskovi, jak pěkně běhá a poslouchá a takové to povídání pro děti. Chlapeček chvíli poslouchal a pak se jakoby vyděsil. Stáhla jsem si Rumíčka k sobě a ptala se paní, jestli se malý bojí a jestli mu nějaký pes něco provedl. Vysvětlila mi, že je trošku postižený a nějakou tu špatnou zkušenost s pejsky má. A tak nastoupil Rumíček, náš šikovný hošíček. A pokračoval tam, kde Ešus kdysi skončil. Měla jsem s ním nacvičenou takovou scénku pro děti, který se právě psů bojí. A když jsme nějaký takový potkali, bylo možno jim ukázat, že pes nemusí být nutně strašidlo.

Zeptala jsem se vždycky Ešátora, co musí udělat slušně vychovanéj pejsk, když potká člověka a on mi podal hezky tlapajznu. Pak jsem se zeptala, jestli nám tenhle slušně vychovanéj pejsk může ukázat, co dělá zajíček. A on si dřepnul na zadnici a udělal zajíčka. Pak následoval dotaz na to, jak vypadá mrtvý pejsk a on s sebou fláknul na bok a dělal mrtvého. A poslední otázka byla, jestli se z mrtvého pejska může stát veverka. To se přetočil na záda a skrčil přední nožičky, takže vypadal s těm rozloženejma ušima fakt jak veverka na zádech. To pochopitelně děti vždycky bavilo a pomohlo jim to trošku zabožovat se svým

strachem ze psů. Získal si tímhle nechtěně i paní rozhodčí na zkouškách, která byla svědkem toho, jak k nám při nástupu přišla malinkatá holčička a pravila s rozzářenýma očičkama "Zajíčkááá!" ☐ . Protože jsem věděla, že se právě pejsků bojí a nechtěla jsem jí zklamat, odehráli jsme ji tuhle scénku i přes to, že by se to jaksi při nástupu na zkoušku nemělo. Ale... zklamte ty očička, že jo. Zvláště, když si sama o kontakt se psem řekne. Jak se ukázalo potom, paní rozhodčí to ocenila.

No Rumíček to ještě nemá docvičený celý, ale pomohli jsme si trošku jinak. Pochopitelně jako správně vychovaný pes odpověděl tím, že mi tu tlapku podal. Zajíčka nám taky ukázal a vzorovaně předvedl cíplýho pejska. Veverku ještě neumíme, ale tam jsme si pomohli tanečkem. Abych do toho dostala taky dynamiku pohybu ukázali jsme chlapečkovi, jak krásně umí Rumíček obíhat hřiště. Výsledkem bylo - a to mi udělalo radost - že chlapeček pejskovi zamával a smál se u toho. I jsme se mohli pohybovat poměrně blízko a nebyla panika. Tak jsem na toho svého malého zrzounka byla nebetyčně pyšná. Je to mooooooooooooooc šikovnej Rumíček. Mooc. I tu cvakající čelist jsem mu odpustila ☐

